

GUVERNUL ROMÂNIEI
PRIMUL – MINISTRU

263
22.02.2012

Doamnă președinte,

În conformitate cu prevederile art. 111 alin. (1) din Constituție, Guvernul României formulează următorul

PUNCT DE VEDERE

referitor la propunerea legislativă intitulată „*Lege pentru completarea alin. (1) al art. 29 din Legea audiovizualului nr. 504/2002*”, inițiată de domnul deputat Victor Socaciu – Grupul parlamentar al PSD (Plx. 784/2011).

I. Principalele reglementări

Această inițiativă legislativă are ca obiect de reglementare completarea art. 29 alin. (1) din *Legea audiovizualului nr. 504/2002, cu modificările și completările ulterioare*, cu o nouă literă, **lit. j**), în sensul interzicerii utilizării elementelor bunurilor care fac parte din patrimoniul cultural național, mobil sau imaterial, în cadrul comunicărilor comerciale audiovizuale difuzate de furnizorii de servicii media audiovizuale.

II. Observații

1. În raport cu reglementarea europeană în domeniul comunicării audiovizuale (*Directiva 2010/13/UE privind serviciile media audiovizuale*), observăm că aceasta vizează și conținutul publicității prin televiziune. Reglementarea europeană instituie unele limitări ale libertății comerciale, reținute de legiuitorul european ca protejând obiective de interes general, cum ar fi: protecția demnității umane, interzicerea discriminării pe bază de rasă, sex sau naționalitate, atingerea convingerilor religioase sau politice ori încurajarea comportamentelor dăunătoare pentru protecția mediului.

Toate cerințele reglementării comunitare au fost transpuse prin *Legea nr. 504/2002*. Potrivit directivei, statele membre pot să aplice norme mai detaliate sau mai stricte în domeniile coordonate de directivă, asigurându-se, în același timp, că normele respective sunt coerente cu principiile generale ale dreptului Uniunii Europene. Conformitatea cu principiul proporționalității implică necesitatea ca orice măsură care limitează libertatea de a face publicitate trebuie să urmărească obiective de interes general, iar norma juridică trebuie să fie suficient de clară și de previzibilă și să definească cu suficientă precizie întinderea și modalitățile de exercitare a puterii de ingerință în exercițiul drepturilor garantate.

2. Referitor la soluția legislativă, precizăm faptul că sediul principal al materiei privind protejarea patrimoniului cultural național se află în două reglementări-cadru, respectiv *Legea nr. 26/2008* și *Legea nr. 182/2000*. Plecând de la acest aspect, semnalăm încălcarea *principiului unicității reglementării în materie*, stabilit prin *Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată, cu modificările și completările ulterioare*. Potrivit prevederilor art. 14 alin. (1) din actul normativ menționat, „*Reglementările de același nivel și având același obiect se cuprind, de regulă, într-un singur act normativ*”. Respectarea acestei cerințe de tehnică legislativă implică modificarea celor două legi-cadru, în vederea completării măsurilor de protecție urmărite, și nu a *Legii nr. 504/2002*, asigurându-se, astfel, corelarea dispozițiilor propuse cu celelalte prevederi ale celor două legi-cadru.

Apreciem că este încălcată competența, acordată în temeiul celor două legi menționate, a unor instituții specializate în stabilirea criteriilor de

identificare, evaluare, inventariere și protejare a patrimoniului cultural. Acest aspect nu este nerelevant, întrucât legea definește patrimoniul cultural imaterial ca fiind constituit din bunuri determinate prin caractere generice și a căror recunoaștere și individualizare se face de autoritatea competentă, în baza criteriilor stabilite de aceasta.

Totodată, semnalăm că propunerea legislativă nu satisface nici cerința prevăzută la art. 13 al *Legii nr. 24/2000*, potrivit căreia un act normativ trebuie să se integreze organic în sistemul legislației. Pentru a satisface această cerință, inițiativa legislativă ar fi trebuit corelată cu prevederile actelor normative cu care se află în conexiune, respectiv legislația din materia comunicării comerciale: *Legea nr. 148/2000 privind publicitatea, cu modificările și completările ulterioare, Legea nr. 32/1994 privind sponsorizarea, cu modificările și completările ulterioare, și Legea nr. 296/2004 privind Codul consumului, cu modificările și completările ulterioare*. Din acest motiv, considerăm că poate fi compromis caracterul general obligatoriu al normei juridice în raport cu celelalte cazuri de utilizare comercială a patrimoniului cultural național, altele decât serviciile media audiovizuale (presa scrisă sau cea on-line, publicitatea out-door etc.). Altfel spus, un mesaj publicitar de genul celui descris în Expunerea de motive nu va putea fi difuzat pe posturile de radio și de televiziune, dar va fi prezentat pe panourile publicitare stradale de tip display ori în publicitatea on-line.

Apreciem, de asemenea că propunerea legislativă nu satisface nici cerința impusă prin art. 6 alin. (1) din *Legea nr. 24/2000*, potrivit căreia „*Proiectul de act normativ trebuie să instituie reguli necesare, suficiente și posibile care să conducă la o cât mai mare stabilitate și eficiență legislativă*”.

În concluzie, condiția accesibilității și previzibilității legii poate fi pusă în discuție atât de către actorii economici implicați, cât și de către radiodifuzori, invocând dificultatea identificării „*elementele bunurilor care fac parte din patrimoniul cultural național*” la care norma juridică face trimitere.

Mai mult, considerăm că normele juridice propuse se află în conflict cu dispozițiile art. 10 lit. b) și c) din *Legea nr. 26/2008* potrivit cărora măsurile de protejare a patrimoniului cultural imaterial prevăzute de lege nu se aplică „*înregistrărilor, publicațiilor, traducerilor, prelucrărilor, manifestărilor oral-narative sau poetice de orice fel, care astfel au devenit obiecte comerciale ce și-au pierdut referința de identitate culturală și*

sensul inițial”, precum și „produselor comerciale de calitate mediocră, care au ca sursă de inspirație motive folclorice emblematice pentru spiritualitatea de pe teritoriul României”.

3. Potrivit *Expunerii de motive*, interdicția ce se dorește a fi introdusă se referă la folosirea abuzivă a elementelor respectivelor bunuri, în vreme ce în textul inițiativei legislative este vizată interzicerea totală a acestora. Este, deci, neclar dacă, în viziunea inițiatorului, este vorba despre folosirea într-o măsură abuzivă a acestor elemente sau dacă folosirea lor în sine în comunicările comerciale este văzută ca fiind un abuz.

4. De asemenea, în textul propunerii legislative se face referire la interzicerea folosirii de *„elemente ale bunurilor care fac parte din patrimoniul cultural național, mobil sau imaterial, astfel cum sunt definite în Legea nr. 182/2000 privind protejarea patrimoniului cultural național mobil, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și în Legea nr. 26/2008 privind protejarea patrimoniului cultural imaterial”*, nefiind evident, din textul inițiativei legislative, la care fel anume de *„elemente”* face referire inițiatorul, respectiv la elementele constitutive ale unui bun de patrimoniu sau la imaginea acestuia.

III. Punctul de vedere al Guvernului

Având în vedere considerentele menționate, **Guvernul nu susține adoptarea acestei propuneri legislative.**

Cu stimă,

Mihai – Răzvan UNGUREANU

Doamnei deputat **Roberta Alma ANASTASE**

Președintele Camerei Deputaților